

REPORTAGE ALZHEIMER BREEKT VEEL AF, MAAR NIET DE LIEFDE: 'IK DOE DIT OOK VOOR MEZELF'

Bij mantelzorger Petro voelt Wilma zich het allerfijnst

„Auw”, zegt Wilma, wanneer ze haar broze hand stoot aan haar rolstoel. ‘Kusje erop?’, vraagt haar man Petro vrolijk. En bam, daar is de glimlach van Wilma. Dat Petro al 50 jaar haar echtgenoot is, weet ze niet meer. Maar dat er niemand zo lief is als hij, dat voelt ze. Een verhaal over mantelzorg in het verpleeghuis, en over onvoorwaardelijke liefde.

Brigit Groeneveld
Veghel/Den Bosch

Waar te beginnen? Een middag met Petro van Wanrooij (72) mee naar het verpleeghuis, waar hij zelf dagelijks een groot deel van de zorg voor zijn vrouw Wilma (68) op zich neemt, maakt diepe indruk. Het is intens verdrietig en tegelijkertijd adembenemend mooi. En om maar met de conclusie te beginnen: Petro verdient een standbeeld, echt waar.

Ooit gingen Petro en Wilma meerdere keren per jaar op vakantie, dansten ze samen in de topklasse en hingen ze met z'n tweetjes de schilderijen op die Wilma had gemaakt. Tot bij Wilma de ziekte van Alzheimer op belachelijk jonge leeftijd toesloeg. Ze was rond de 60 toen Petro begon te merken dat er iets aan de hand was. „Er samen over praten kon niet, want dan werd ze boos”, vertelt Petro. „Ze heeft het altijd ontkend.” Zo lang mogelijk probeerde Petro, die toen nog een baan had, thuis voor Wilma te zorgen. Met dank aan een flexibele werkgever richtte hij thuis een kantoortje in en werkte vooral als zij sliep. Hij stopte een *gps-tracker* in haar zak, zodat hij zeker wist dat hij haar kon vinden als ze alleen ging wandelen en de weg terug niet meer wist.

Wilma ging achteruit en toen trok Petro het niet meer. De dagopvang gaf twee jaar wat lucht, maar opname was onvermijdelijk. Twee jaar geleden bracht Petro haar naar het verpleeghuis, om daarna alleen naar

▲ Petro van Wanrooij is mantelzorger van zijn vrouw, de 68-jarige Wilma.

FOTO'S JEROEN APPELS/VAN ASSENDELFT

▼ Van de medewerkers van BrabantZorg heeft Petro geleerd hoe hij zijn vrouw Wilma zelf kan verzorgen.

Zomer in de ouderenzorg

Het is alle hens aan dek deze zomer in de ouderenzorg. Extra handen van familie en vrienden zijn dringend nodig. En dat geldt ook voor de toekomst. Het *Brabants Dagblad* loopt deze zomer mee bij BrabantZorg, dat meer dan dertig zorglocaties in de regio heeft. Dit is aflevering 3.

huis te gaan. „Dat was zo vreselijk moeilijk”, vertelt hij. „We hebben samen heel wat afgehuild.”

Geen seconde is het in zijn hoofd opgekomen om alle zorg nu over te laten aan het personeel. „Ik wilde zelf voor Wilma blijven zorgen, ook hier in het verpleeghuis. Gelukkig kon dat. De medewerkers van BrabantZorg hebben me enorm geholpen en me alles geleerd. Kom ik er niet uit, dan hoef ik maar te bellen en ze staan naast me. Dat is echt heel fijn. Het voelt bijna als thuis.”

Verwenmomentjes

Dagelijks is Petro uren bij zijn Wilma. Zelf kan ze niets meer. Gezellig kletsend haalt hij haar uit bed, doucht haar, kleedt haar aan, tilt haar met de lift in haar rolstoel en geeft haar eten. Tussendoor zijn er knuffels, grappjes en liedjes. En verwenmomentjes, heel veel verwenmo-

mentjes. Wilma houdt ervan om verzorgd te worden en zit er graag netjes bij. Petro is inmiddels een pro in haren föhnen en nagels lakken.

En dan is er nog de rugzak met lekkernijen, iedere dag weer. Petro weet precies waar Wilma van houdt: verse aardbeien, een banaantje, crème brûlée en ijs met slagroom. „Niet allemaal gezond nee, maar dat interesseert me niet”, legt Petro uit. „In november zijn we vijftig jaar getrouwd ik weet niet of ze dat gaat halen. Dus waar zij van geniet, dat krijgt ze.”

En genieten doet Wilma. Wanneer Petro in de buurt is, bestaat er voor haar niemand anders meer. Ze kijkt onafgebroken naar hem. En hij naar haar. Alzheimer heeft veel kapot gemaakt, maar niet de liefde tussen deze twee mensen.

Wie hier niet ontmoerd door raakt, is van steen. „Ik doe dit niet alleen voor haar, maar ook voor mezelf”, legt Petro uit. „Eigenlijk zit ik al acht jaar in een rouwproces, steeds valt er weer een stukje weg waar ik afscheid van moet nemen. Dat is moeilijk. De zorg voor Wilma helpt mij met de verwerking. Ik accepteer de situatie

zoals die op dat moment is en probeer er het beste van te maken. We hebben heel mooie tijden samen gehad. Nu is het anders, maar dat is ook prima.”

Nooit bezoek

Met lede ogen ziet Petro dat sommige bewoners van het verpleeghuis amper of zelfs nooit bezoek krijgen. Laat staan dat ze geholpen of verzorgd worden door iemand uit hun vertrouwde omgeving. Deze mensen zijn volledig afhankelijk van de medewerkers van BrabantZorg. „Die doen ontzettend hun best en werken hard, echt waar. Maar voor iedereen uren één op één-zorg, zoals ik dat doe, lukt natuurlijk niet.”

Volgens Petro is Samenzorg, zoals BrabantZorg de assistentie van mensen uit het eigen sociale netwerk noemt, onvermijdelijk. „Die kant gaan we echt op, anders lukt het gewoon niet meer. Ik weet dat er mensen zijn die de situatie van hun dierbare moeilijk vinden en daarom weg blijven. Tegen hen zou ik willen zeggen: accepteer de ziekte en stap over die drempel. Ga meehelpen, zie wat dat losmaakt en ervaar hoe fijn dat is. Voor de ander, maar ook voor jezelf. Geloof me, je krijgt er iets moois voor terug.”

BrabantZorgmedewerkster Christel loopt langs het echtpaar en geeft Wilma een aai over haar wang. Wilma kijkt even op, maar richt zich dan meteen weer op Petro. Christel lacht. „Ja Wilma, jouw Petro is goud!”

Ga meehelpen, zie wat dat losmaakt en ervaar hoe fijn dat is

– Petro van Wanrooij, mantelzorger

